

je místo, kde jest provozovna v době podání žaloby, jest lhostejno, že dle obsahu žaloby jedná se o nárok, odvozovaný ze smlouvy rozvázané před přeložením sídla žalované strany do Prahy, a musilo proto býti vysloveno, že ku projednání a rozhodnutí sporu tohoto je příslušný živnostenský soud v Praze.

Rozhodnutí z dne 31. října 1922 č.j. Nd II 198/22-2.

Schin

*Legitimace ku stížnosti do usnesení konk. komisaře dle
§ 115. k. ř. a útraty dovolacího rekursu.*

Správce konkursu podstaty A. Z. navrhl, aby mu bylo dáno svolení k žalobě proti manželům F. a M. Š. o dodržení smíru a zaplacení veškerých konkursních pohledávek i útrat, k čemuž se manželé F. M. Š. oproti správci čestně zavázali se žádostí, aby správce konkursní se všemi věřiteli učinil dohodu a vymohl manželům Š. dvě platební lhůty do 1 měsíce a 3 měsíců. Podle dalšího tvrzení správce uzavřel on se všemi věřiteli dohodu a oznámil to manželům Š., aby převzali jmění konkursní a složili zároveň u něho peníze, co však manželé Š. odepřeli. Usnesením z 19. února 1922 konkursní komisař udělil správci svolení k zahájení sporu proti manželům Š. a doručil usnesení toliko konkursnímu správci.

Manželé Š., jakmile zvěděli o tomto usnesení, podali stížnost do usnesení konk. komisaře ke krajskému soudu v J. jako rekursnímu pro zmatečnost, poněvadž oba konkursní funkcionáři meze své zákonné působnosti překročili.

Krajský soud v J. kterému stížnost byla předložena, vyslovil podle §§ 176, 172 k. ř. svou nepřislušnost k vyřízení stížnosti, poněvadž se jedná o usnesení konk. komisaře ve smyslu § 115 k. ř., ve kterém případě jest příslušným vrchní zemský soud v Praze.

Vrchní zemský soud v Praze jako soud rekursní stížnosti manželů Š. vyhověl, v odpor vzaté usnesení konk. komisaře změnil v ten smysl, že se návrh správce konkursní podstaty, aby jemu bylo uděleno svolení ku zahájení sporu proti F. a M. Š. o zaplacení veškerých pohledávek a útrat konkursu A. Z., zamítá.

Důvody soudu rekursního:

Stížnosti manželů Š. nelze upříti oprávnění. Povinností správce konkursní podstaty jest podle § 81 k. ř. mimo jiné vésti

spory týkající se podstaty konkursní. V daném případě jedná se však podle návrhu správce konk. podstaty o zahájení sporu proti manželům Š. proto, že tito prý se zavázali zaplatiti veškeré konkursní pohledávky i veškeré útraty, a požádali správce konk. podstaty, aby se všemi věřiteli uzavřel dohodu a vymohl jim dvě platební lhůty a že zdráhají se docílený smír dodržeti.

Již z tohoto tvrzení správce podstaty jest zjevné, že nejde tu o spor mající vztah ku konkursní podstatě, poněvadž tvrzený závazek nebyl manželé Š. přijat proti konkursní podstatě A. Z., nýbrž podle toho, co uvedl správce konkursní podstaty, proti němu jako vyjednavateli s věřiteli konkursními.

Nejde tu tedy o zájem konkursní podstaty, nýbrž o zájem konkursních věřitelů, který hájiti jest věcí jejich, nikoli ale konkursní podstaty. Tím jest odňat podklad usnesení v odpor vzatému, které s ustanovení § 81 a 115 k. ř. srovnati nelze.

K revisní stížnosti správce konk. podstaty nejvyšší soud v Brně tomuto dovolacímu rekursu vyhověl a změnil usnesení soudu rekursního v ten rozum, že rekurs manželů Š. se odmítá a že útraty dovolacího rekursu postihují prozatím konkursní podstatu.

Důvody: Manželé Š. nejsou účastní na řízení konkursním, nejsouce ani konkursními věřiteli ani v jiném poměru ke konkursní podstatě. Nemajíce důvodu chrániti zájmy konkursní podstaty, neměli legitimace k rekursu do usnesení, jímž zmocněn byl správce konk. podstaty podati na ně žalobu na zaplacení pohledávek konkursních věřitelů. § 9 pat. z roku 1854 nelze použiti, poněvadž zákon ten neplatí pro řízení konkursní podle § 172 k. ř.

Dovolací rekurs právem vytýká nedostatek legitimace manželů Š. k rekursu. Rekursní soud měl z toho důvodu rekurs ten prostě odmítnouti. Nezákonné jest usnesení, jímž rekursu vyhověno. Ani z moci úřední nebyl rekursní soud povolán změnit usnesení vydané konk. komisařem, ježto oprávnění takového z § 79 k. ř. dovoditi nelze.

Útraty rekursu nebylo lze přiřknouti v tomto řízení proti druhé straně, ježto pro řízení konkursní podle § 173 k. ř. předpisy c. ř. s. o útratách neplatí. V případě sporu bude o nich rozhodnuto jako o útratách rozepře.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 2. května 1922 RI 491-22.

Dr. Rous.